

*De takken schaafden haar handen
Maar ze trok zich niets aan van het bloed
Ze bleef klimmen
Hoger en hoger
Blaadjes in haar haar
Scheuren in haar jeans
Maar ze trok zich niets aan van het bloed
Een vuur in haar hart
Joeg haar voort
Weg van het schreeuwen
Weg van de blikken
Weg van de wereld
Sterke voeten, bloot op de takken
Maar ze trok zich niets aan van het bloed
Helemaal boven
Hoog in de lucht
Eindelijk adem
Het schreeuwen gestopt
Net als de blikken
Ze legde haar wang tegen de bast
Sloot haar ogen
Nam alles in zich op
Spoelde alles weg, weg, weg
Zo'n prachtige wereld*

*Als ze alles verdoofde
De scherpe randen gladstreek
Alles afvijlde tot stof
Dat ze tussen haar vingers zag weglopen
En toen
Kraakte, knapte er iets en ze viel
Viel
Viel
Viel
Haar scherven genesteld in het bloed*

ELKE OCHTEND ALS IK wakker word, denk ik dat ik het niet ga redden. Of misschien denk ik dat ik het niet wil redden. Ik voel het gewicht van wat ik de vorige avond heb gedaan, voel het gewicht van alles wat in me zit en soms is het gewoon te fucking veel om mee te slepen. Mijn doodop is rammelende kale botten. Mijn doodop is cement in je schoenen, lood op je borst, betonblokken om je polsen. Maar ik sta op. Ik sleep mezelf uit bed, plant mijn cementen voeten op de vloer en begin aan de stompzinnige sleur, want zo ziet het leven eruit als je vijftien bent: je moeder schreeuwt tegen je als je te laat bent voor school, je vader schreeuwt tegen je dat hij te laat op zijn werk komt als je niet eindelijk opschiet. Je leraar zet je voor paal in de klas omdat je niet oplet. Iedereen loopt tegen je op in de gang, duwt je tegen de muur, en het is niet eens met opzet. Het is veel erger. Ze zien je gewoon niet. Je bestaat niet. Je bent zelfs geen minuscuul stipje op hun mensenradar. Je ziet de jongen die je hart heeft gestolen, in tweeën heeft gehakt, in zijn mond heeft gepropt en doorgeslikt en je wilt het terug maar je denkt dat je het nooit meer zult krijgen en wie kan er zo leven? Of je herinnert je dat je oma dood is en ook dat is een gigantisch zwart gat dat je dreigt op te slokken. Wie kan er zo leven? Misschien oefenen we vandaag wat je moet doen bij een schietpartij op school en kruipen we tijdens de tekenles weg onder de ramen. Of misschien is het deze keer echt en geen oefening. De pinguïns in Antarctica hebben plastic in hun bloed. Brand. Overstromingen. In de woestijn waar je woont, is het heet en elk jaar wordt het heter. Maar je moet opstaan want je bent vijftien en zo gaat dat nou eenmaal. Je trekt

een baggy broek aan. Trekt een baggy shirt aan. Baggy hoody. Baggy alles omdat je pijn ruimte nodig heeft om te kunnen groeien. Je beschermt jezelf. Je hebt je masker geperfectioneerd: poeder en zwarte eyeliner, een gezicht voor de mensen om vanbuiten tegenaan te kijken en misschien is het niet echt hoe je vanbinnen bent, maar wie wil dat zien? Dat deel van je is te veel en niet genoeg. Dat deel is een en al leegte en een grauw, stervend hart. Iedereen zegt dat het later beter wordt. Als je ouder bent. Alsof jong zijn een straf is die je moet uitzitten. Alsof je er hard van zult worden als je het haalt. Alsof het allemaal de moeite waard zal zijn. Misschien is dat ook wel zo, maar het lijkt een lange weg en een lange tijd om dat enorme gewicht mee te zeulen, en de enige reden dat je de dag doorkomt, is dat je weet wat je aan het einde ervan kunt doen om het een beetje de moeite waard te maken voordat die troostende golf je meevoert en al het andere opslokt.

EEN

Ten, ten, ten, ten for everything
Everything, everything, everything

– Violent Femmes, 'Kiss Off'

VRIJDAG

HET IS ALSOF WE flesje draaien, alleen dan zonder fles. Ik weet precies hoe het zal gaan. De niet-bestaande fles tussen ons in zal eerst duizelingwekkend snel en daarna steeds langzamer draaien tot hij uiteindelijk naar mij wijst.

Cherie wil het niet doen. Ze zegt dat ze er niet goed in is, ook al heeft ze het pas twee keer gedaan. Ze zegt dat ze het niet prettig vindt hoe mensen naar haar kijken.

Amber zegt *Vergeet het maar*. Omdat zij de enige met een auto en een rijbewijs is, rijdt zij en dat vindt ze wel genoeg. Als zij ook nog nuchter moet blijven, is het te veel. *Ik ben de kapitein*, zegt ze. *Ik bestuur dit dronken schip, dus ik doe het niet*. Ze houdt trouwens niet eens van drank. Ze heeft het weleens geprobeerd en toen leek eerst alles oké: ze giechelde even hard als wij toen we in Kristens kamer plastic bekertjes met crème de menthe doorgaven, maar toen gaf ze over op haar eigen schoot. We moesten haar uitkleden en onder de douche zetten, en ik bood aan om bij haar te blijven te staan zodat ze niet omviel. Ik waste met shampoo de stukjes braaksel uit haar lange haar terwijl zij huilde. Het was maar goed dat Kristens moeder die avond bij haar vriend was. We hadden de fles crème de menthe, stoffig door verwaarlozing, op de bovenste plank van een keukenkastje gevonden. Het spul zag eruit als snoep en rook als snoep, dus dronken we ervan. We waren dertien, welk kind houdt er niet van snoep? Maar goed, dat was dus de eerste en enige keer voor Amber.

Kristen zit tegen het portier geleund, de rode strikken in haar staarten wapperen in de wind die door het halfopen raam waait. 'Bella, doe jij het

maar. Jij bent er het beste in. Jij trekt je nergens wat van aan.' Ze zwaait met haar vape.

'Dat is zóóó smerig,' zegt Amber tegen haar. 'Echt goor.'

'Alles is goor als je erover nadenkt,' antwoordt Kristen. 'Wat boeit het?'

Op de achterbank naast Cherie zucht ik.

De fles wijst naar mij. Wat Kristen zei, is wat iedereen altijd tegen me zegt, bij alles, in allerlei versies:

Bella, doe jij het maar.

Bella, zeg tegen je zusje dat ze die tablet moet wegleggen en aan tafel moet komen zitten.

Bella, zeg tegen je vader dat hij weer te laat is met zijn geld.

Bella, vis eens uit of die jongen me leuk vindt.

Bella, ik heb het boek niet gelezen, vertel me waar het over gaat zodat ik dat kutverslag kan schrijven.

Bella, Bella, Bella.

Ik sluit mijn ogen. Ik wou dat ik alleen was, maar ik mag niet meer alleen weg, niet na Dylan, en ik weet dat ik dankbaar zou moeten zijn dat mijn vriendinnen goed op me proberen te passen, maar soms wil ik gewoon rust aan mijn kop, geen herrie, niks. Gewoon... niks.

Soms voelt het alsof ik het gebutste balletje in een flipperkast ben dat van de ene kant naar de andere gemept wordt terwijl de lampjes knip-pen en de bellen rinkelen. Ik kan het spel nooit stopzetten omdat ik het spel bén.

Amber parkeert om de hoek van de slijterij. Een paar van de rode letters van het bord aan de gevel zijn donker, dus staat er L-C-Y L-Q—R.

Lucky Liquor. Sommige oudere jongens op school noemen de winkel Lucy Licker. *Ik had gisteren een date met Lucy Licker.* Om hun dikke ogen, hun stinkende adem te verklaren, alsof het iemand ook maar een zak kan schelen dat ze een kater hebben. Serieus, het boeit niemand wat jongens doen. Alleen wat meisjes doen.

Iedereen in de auto is stil en wacht op mij.

Zoals altijd laat ik ze nog een paar minuten langer wachten. Dit is ons vaste ritueel. Het verandert nooit.

Als Kristen rijdt, zegt ze dat zij het niet kan doen. Als Amber niet rijdt, zegt ze dat ze zich er raar van gaat voelen en dat ze eigenlijk helemaal niet van drank houdt, dus strijken we allemaal met de hand over het hart. Cherie doet het nooit meer omdat een lompe gast haar ooit bij de zak van haar hoody greep en die zo van haar trui scheurde. Altijd weer gaat het rond en rond, flesje draaien. Het maakt niet uit wat we spelen, want het steentje van onze drankhinkelbaan landt altijd op mij.

Het landt op mij omdat ze weten dat ik het zal doen.

Bella is altijd in voor iets spannends. Bella doet het wel. Bella is er goed in. Bella krijgt het vast voor elkaar. Bella, kom op.

Kristen en Cherie steken me hun geld toe en ik luister naar hun ademhaling. Amber kijkt naar links, naar de duisternis achter het raampje aan haar kant, dus kan ik haar ogen niet zien in de achteruitkijkspiegel. Volgens mij is ze kwaad, maar dat zal ze nooit hardop zeggen.

Oké, zeg ik. Oké, lafbekken. Ik gris het warme, verkreukelde geld uit hun hand.

Bella, zeggen ze. Bella, je bent top.

Ik ben niet top. Ik ben een flop. Maar dat doet er niet toe. Op dit moment wil ik alleen maar de scherpste vanbinnen verdoven. De dingen die niemand kan zien. De dingen die me steken totdat ik bloed.

Ik doe het portier open en stap uit de auto.

Je moet je aan bepaalde regels houden, er zijn dingen die je niet mag vergeten.

Bijvoorbeeld dat je even moet wachten, maar niet te lang, en niet te dicht bij de winkel omdat je dan misschien de aandacht trekt. Bijvoorbeeld die van een oudere vrouw in een Lexus die de winkel in loopt en doet alsof ze alleen voor icetea en pepermuntjes komt. Dat soort vrouwen heeft meteen een moreel oordeel klaar en dus moet je uit hun buurt blijven, ook al komen ze de winkel uit met plastic tassen

vol wijn die ze waarschijnlijk binnen een paar uur leeggezopen hebben. Want hállo. De enige reden dat ze bij deze klotewinkel in deze klotebuurt komen, is dat bekenden in hun eigen buurt dan niet zien dat ze al die wijn kopen. Omdat ze veel drinken en niet willen dat iemand weet hoeveel. Er is ook altijd een ouwe kerel in pak die naar binnen loopt en fronsend naar het meisje op de stoep (ik dus) kijkt dat zogenaamd op haar telefoon zit te scrollen. *Kan ik iets voor je doen?* vraagt hij misschien met zijn glimmende kale kop. *Ben je verdwaald?* Alleen is dat natuurlijk niet zijn echte vraag. Dat weet je omdat zo'n vent je altijd uitgebreid opneemt. Zo'n man moet je niet kiezen. Zo'n man wil met je mee naar de auto lopen omdat het 'veiliger' is, wil je vriendinnen begluren, de pedo uithangen. Waarschijnlijk heeft zo'n vent een dochter en zou hij doodgaan als hij wist dat zij zoiets deed. We zijn allemaal iemands dochter.

Je moet zorgvuldig kiezen. Het kan geen vrouw zijn, tenzij ze een beetje slordig en slonzig is (flanellen overhemd, pakje sigaretten in het borstzakje, slippers), wat betekent dat ze zich nergens een hol van aantrekt. Zij doet het misschien wel, zegt *Wel een beetje voorzichtig op dat feestje, oké?* terwijl ze je de plastic tas geeft. *Hou het netjes.*

Het kan misschien een jongen van in de twintig zijn, alleen niet te cool, niet te hip, misschien ziet hij er eenzaam uit (bril met plakband gerepareerd, T-shirt met onduidelijke culturele referentie, vieze sneakers), maar je kunt hem niet laten denken dat hij met je mee terug naar de auto kan lopen of je nummer mag vragen, en je kunt ook niet te lang met hem praten want dan wordt het een 'ding', dat gebeurde een keer en dat liep erop uit dat Kristen bijna zijn vingers amputeerde toen ze als een idioot het raampje omhoogdraaide, terwijl hij ons uitschold en Amber het gaspedaal intrapte. In de auto schreeuwden we allemaal door elkaar heen en onze stemmen smolten samen tot één hoog gekrijs, maar al snel waren we aangeschoten (behalve Amber) en lachten we hysterisch. Dat is dan wel weer leuk van drinken: wat eerst zus leek, wordt als je dronken bent een totaal ander zo.

Overigens kan dat ook iets slechts zijn, maar ik probeer zo ver mogelijk bij slechte dingen en gedachten uit de buurt blijven. Zoals Dylan. Dat was dus zo'n situatie waarin zus veranderde in zo, en niet op een goeie manier. Ik heb het over de avond die door Kristen Bella's Extreem Ongelukkige Openbare Ineenstorting gedoopt is.

Maar goed, je wilt dus iemand hebben die nergens een fuck om geeft. Iemand die zo zijn eigen redenen heeft om de winkel in te gaan. Je wilt iemand die zonder met zijn ogen te knippen luistert naar wat je zegt, het geld aanpakt en vervolgens met zijn eigen tas terugkomt, jou de jouwe geeft, het wisselgeld aanneemt en naar zijn auto terugloopt of over de stoep wegwandelt zonder *dag* te zeggen, of *waar is dat feestje?* of *pas goed op jezelf*, omdat hij ook verder wil met zijn avond. Je moet iemand hebben die hier puur voor de drank is, die het nú nodig heeft, net als jij, en die het wel ziet zitten om een tientje voor de moeite te krijgen.

Je moet snel en duidelijk zijn. Bot bijna. Van de paar keer dat ik het zo heb aangepakt, heb ik veel geleerd.

Hé, wilt u een fles wodka voor me kopen? U mag het wisselgeld houden.

Je zoekt een man. Best oud al, warrig haar, pet, T-shirt van een of andere band met een jack erover, langs sjokkend op zijn lage All Stars, stinkend naar sigaretten. Eigenlijk zoals de vrienden van mijn vader: zat ooit in een band 'of zo' maar is nu allang niet meer cool. Dacht ooit misschien rockster te worden, maar zit tegenwoordig zijn tijd uit in een kantoortuin, waar al zijn dromen dood en begraven onder een stapel Excel-spreadsheets liggen. Alles wat hij nog heeft, komt uit deze winkel.

Op de stoep wriemel ik met mijn tenen in mijn sneakers terwijl ik doe alsof ik op mijn telefoon zit te scrollen, maar eigenlijk gluur ik stiekem elke paar seconden om me heen om de situatie in te schatten. Als ik eerlijk ben, vind ik het niet eens erg om dit te doen, want ik weet hoe het afloopt: straks voel ik me beter. En stiekem vind ik het ook gewoon spannend.

Op dat moment zie ik hem.